

Verslag van de vergadering van de Coördinatie Commissie voor Europese Integratie en Associatieproblemen op 5 juli 1967.

Verzonden 27 JULI 1967

1. Goedkeuring van het verslag van de vergadering van 21 juni.
De Heer Spiegelenberg verzoekt de zinsnede op blz. 6 regel 9 en 8 van onderen, waar de Heer Franke aan het woord is, als volgt te wijzigen: "Biphenyl is, mits in de voorziene doses toegepast, niet schadelijk voor de volksgezondheid en vermelding...". Voorts verzoekt de Heer Spiegelenberg de twee eerste zinnen van de voorlaatste alinea op blz. 9 als volgt te wijzigen: "De Heer Spiegelenberg wijst op de conclusie op blz. 10, volgens welke ook bij in principe uniforme rechtsregels niet de volle 100% zou behoeven te worden geregeld. Hij zou met name wat de medezeggenschap betreft een gedifferentieerde aanpak willen bepleiten."
2. Agenda voor de Raadsvergadering van de EEG en Euratom van 10 en 11 juli.
 - a) Toetredingsaanvragen van het V.K., Ierland en Denemarken. (Nota nr. 117963 d.d. 1 juli).
De voorzitter stelt de na interdepartementaal overleg opgestelde notitie aan de orde. De Heer Franke merkt met betrekking tot de landbouw het volgende op. In het algemeen zijn de problemen in de landbouw eenvoudiger en beperkter dan bij de vorige toetredingsaanvraag. Het probleem van de suiker betreft suiker uit Gemenebest-landen en overzeese gebieden ook buiten het Caraïbische gebied. Het gaat hier om de Commonwealth-overeenkomst die tot 1974 geldig is, voor welke periode een overgangsregeling zou moeten worden getroffen. Voor de boter afkomstig uit Nieuw-Zeeland denkt de Heer Franke persoonlijk aan een regeling waarbij de vergrote EEG een kleiner kwantum tegen een hogere prijs zou afnemen, zodat de Nieuw-Zeelandse uitvoer in geld uitgedrukt gelijk zou kunnen blijven. Het door de Britten thans opgeworpen probleem van de melk vloeit voort uit de huidige Britse wettelijke voorschriften waardoor in januari en februari een melktekort kan ontstaan. Het probleem van de belasting van de Britse betalingsbalans als gevolg van de landbouwfinanciering is wellicht minder groot dan wel wordt gedacht. De Europese Commissie denkt in de orde van £ 175 tot £ 225 miljoen. Daar staat echter tegenover dat het V.K. uit het Fonds zal terugontvangen. Bovendien ziet het er naar uit dat de Britse produktie van granen als gevolg van de prijsverhoging met ca. 20% zou kunnen stijgen.
De Heer Van Lennep waarschuwt voor onderschatting van de problemen, verband houdende met de zwakke positie van het pond sterling. De "terms of trade" zullen als gevolg van de toetreding ongetwijfeld verslechteren, hetgeen een ernstige zaak is, welke de problematiek van de toetreding enigszins bemoeilijkt. Het gaat hier om de toch al zwakke Britse

betalingsbalans en niet zozeer om het probleem van de belasting van de begroting uit hoofde van de verplichtingen aan het Landbouwfonds. De heffingen zijn immers een nieuwe bron van inkomsten en bovendien zullen de deficiency payments worden afgeschaft. De benadering van deze problemen is uiteraard een kwestie van tactiek. Tegenover de problemen staan bovendien economische voordelen voor de Engelse economie, met name op de lange termijn, welke de Britse regering zelf het beste kan toelichten. Zelf vindt de Heer Van Lennep dat Minister Brown wel wat gemakkelijk in zijn rede in de WEU-Raad heeft gesteld dat de balans van economische voor- en nadelen "a fine one" is.

De Heer Spierenburg is het eens met de uiteenzetting van de Heer Van Lennep dat, waar er problemen zijn, deze niet moeten worden ontkend. Er moet uiteraard ook niet zwaar aan worden getild, doch we moeten het overleg tussen de Zes hierover niet uit de weg gaan door à tout prix aan te dringen op snelle opening van onderhandelingen met Engeland. Bepaalde problemen kunnen beter à Six worden opgelost.

De Heer Italianer wijst erop dat deze Raadszitting gewijd zal zijn aan de bespreking van genoemde problemen. Het uitgangspunt dient echter te zijn dat deze problemen oplosbaar zijn en dat wij bepaalde problemen bovendien niet kunnen beoordelen, zolang Engeland niet bij het overleg is betrokken en wij de Britse standpunten nog niet kennen. In de loop van de onderhandelingen kunnen geleidelijk aan de mandaten worden vastgesteld voor de onderhandelingen met de Britten.

De Heer De Grooth meent dat het in het licht van ons streven de toetreding mogelijk te maken wenselijk is, dat de onderhandelingen zo snel mogelijk worden geopend. Bepaalde problemen zullen echter eerst à Six moeten worden bekeken, zoals dat van de veronderstelde verwatering van de Gemeenschap.

De Heer Spierenburg heeft er geen bezwaar tegen dat wij bij de Britten om opheldering vragen, doch wij zullen het eerst eens moeten zijn tussen de Zes, alvorens onderhandelingen met het V.K. mogelijk zijn.

De Heer Italianer zou de problemen die à Six voorafgaande aan de onderhandelingen moeten worden bekeken, willen limiteren. Zo zouden de problemen, verband houdende met het pond sterling, beter samen met de Britten kunnen worden besproken. De Heer Van Corschot wijst erop dat het verkeerd zou zijn indien in Den Haag niet zou worden gesproken over de problemen die kunnen rijzen in verband met de verschillen in buitenlands economisch beleid van de EEG en het V.K. Het gaat hier om verschillen van mening die ook in het politieke vlak liggen. Uiteraard zullen deze kwesties nu niet in

Brussel aan de orde moeten worden gesteld, doch in de Coördinatie Commissie zou te gelegener tijd wel moeten worden gesproken over de consequenties van Engelslands toetreding voor de houding t.o.v. landen als Spanje, de Maghreb-landen en India.

De Heer Van Lennep heeft bezwaar tegen de passage in de tweede alinea op blz. 3 van de bijlage van de nota, waarin wordt geconstateerd dat er van een "special relationship" tussen het V.K. en de V.S. geen sprake meer is. De monetaire historie leert ons dat de standpunten van de Zes vaak identiek zijn en tegenover die van het V.K. staan, dat tegen het Amerikaanse standpunt aanleunt. Staatssecretaris De Koster wijst er op dat er op buitenlands politiek gebied misschien grotere verschillen bestaan tussen de Lid-Staten dan tussen bepaalde Lid-Staten en Groot-Britannië. De Heer Italianer wijst er op, dat de desbetreffende passage betrekking heeft op de buitenlandse politiek. Voorts merkt hij op dat, zoals in de nota op dezelfde blz. ook wordt uiteengezet, er uiteraard verschillen in oriëntatie zijn tussen de BEG en de aspirant-leden, maar dat deze verschillen merendeels juist van Nederlands gezichtspunt uit de toetreding wenselijk maken. Wij hebben er daarom ook geen belang bij in Brussel aan oeverloze discussies over dit soort zaken mee te werken.

De Heer Van Schaik meent dat het zaak is de discussie over bepaalde problemen in elk geval uit te sluiten. Zo moet worden vermeden dat problemen in het perspectief van de toetredingsaanvraag worden behandeld, waarover de Zes zelf nog geen beslissing hebben genomen (zoals het energiebeleid).

De Heer Spierenburg is het er mee eens dat niet nog in de toekomst te nemen beleidsbeslissingen in de studie van de problemen, verband houdende met Engelslands toetreding, moeten worden betrokken. Voorts hebben wij er, gezien ons streven naar de toetreding van nieuwe leden, belang bij de voordelen van de toetreding te beklemtonen. De te bestuderen problemen moeten bovendien zo nauwkeurig mogelijk worden omschreven bij de voorbereiding van het Raads-overleg hierover.

De Heer Van Lennep zou twee tactische opmerkingen willen maken. In de eerste plaats wijst hij er op, dat een eventuele studie van het Monetair Comité over de monetaire problemen niet tot een positief resultaat zou kunnen leiden. De positieve politieke beoordeling zal dus elders moeten plaatsvinden. In de tweede plaats wijst hij op de ervaring bij het overleg van de Ministers van Financiën dat een gesloten front van de Vijf noodzakelijk is, wil men van Frankrijk iets gedaan krijgen.

De Heer Spierenburg zou er in het licht van het voorgaande voor willen pleiten dat voor behandeling van de monetaire zaken het rapport van de Europese Commissie zal worden afgewacht, dat tenminste ook positieve elementen zal bevatten. De voorzitter wijst op het gevaar van vertraging, als niet parallel met het opstellen van het advies van de Europese Commissie het Monetair Comité wordt ingeschakeld. Volgens de Heer Italianer zouden de monetaire zaken, voor zover mogelijk, met het V.K. moeten worden gezien, doch zou er geen bezwaar tegen zijn een opdracht over de technische aspecten aan het Monetair Comité te geven.

De Heer De Grooth meent dat bij een beoordeling van de vraag of, in afwachting van het advies van de Europese Commissie, andere organen reeds een studie-opdracht moeten krijgen, de Britse gevoelens t.a.v. het tijdschema van betekenis zijn. Zijn de Britten bereid vast te houden, ook indien aan het eind van het jaar nog geen positieve conclusies kunnen worden getrokken? De Heer Spierenburg geeft er de voorkeur aan dat het rapport van de Europese Commissie wordt afgewacht alvorens een opdracht aan het Monetair Comité wordt gegeven. Het tijdverlies is niet wezenlijk, omdat er een vakantieperiode voor ons ligt.

De Heer Italianer zou het onjuist vinden wanneer het Commissie-advies het enige document zou zijn bij de discussie. Het is dus gewenst dat in afwachting van het verschijnen van dit advies de P.V.'s de verdere Raadsdiscussie voorbereiden. De Heer Van Schaik meent dat het mede van de Raadsdiscussie afhankelijk is of het wenselijk is dat het Monetair Comité de discussie voortzet in afwachting van het Commissie-advies. Als na een lange uiteenzetting van Frankrijk het weerwerk van de andere leden van de Raad niet adequaat is, zou voortzetting van de discussie en nadere bestudering wenselijk kunnen zijn, teneinde daarmee op de Europese Commissie invloed uit te oefenen. De voorzitter, die het met dit laatste eens is, meent dat deze kwestie van "timing" ter beoordeling aan de Ministerraad moet worden voorgelegd.

De Heer Van Corschot vraagt zich af of er in Brussel al mensen denken aan een "deal", analoog aan de deal die is gesloten tussen Frankrijk en de Bondsrepubliek, waarbij de Kennedy-ronde en het landbouwbeleid werden "uitgeruild". Volgens de Heer Spierenburg zal eerst het rapport van de Europese Commissie moeten worden afgewacht. De Heer Franke wijst erop dat wij in elk geval moeten trachten de problemen te reduceren door schijnproblemen "weg te poetsen".

Met betrekking tot art. 108 merkt de Heer Van Lennep op dat het door de Britten gemaakte onderscheid tussen interne en externe betalingsbalansproblemen niet overtuigend is. In de praktijk zal immers moeilijk kunnen worden vastgesteld of betalingsbalansproblemen zijn ontstaan als gevolg van moeilijkheden in het sterlinggebied buiten het V.K.

De vraag in hoeverre art. 108 toepasbaar is, is onderdeel van het meer algemene, ernstige probleem dat het V.K. nu eenmaal, uit hoofde van de in Londen geaccumuleerde "sterling balances" over "negatieve deviezenreserves" beschikt. Wij moeten, aldus de Heer Van Lennep, erkennen dat Engeland een zieke is, en, volgens de Heer De Grooth, dat de EEG ook tot ziekenhuis kan dienen.

Volgens de voorzitter is van Nederlandse zijde bij het overleg met Minister Wilson in Den Haag getracht het probleem van art. 108 juist gemakkelijker te maken voor Engeland. De Heer Van Lennep beaamt dat de kwestie van art. 108 geen wezenlijke hinderpaal vormt en dat het mogelijk is met de Britten een bepaalde regeling vast te leggen. Het Ministerie van Financiën heeft een nota over deze kwestie voorbereid die, na overleg, te gelegener tijd bij de beraadslagingen in Brussel zou kunnen worden benut.

De Heer Spierenburg vraagt zich af of aan de P.V.'s kan worden gevraagd ook de positieve kant van Englands toetreding in het overleg te betrekken, doch de Heer Franke meent dat een uiteenzetting over "de" voordelen uitlokt dat ook "de" moeilijkheden moeten worden gereleveerd.

De Heer De Koster vraagt zich af of de verschillen tussen de nieuwe leden en de EEG werkelijk zo groot zijn als wellicht door anderen wordt gesuggereerd. Niet alleen bij Engeland, doch ook bij landen als Ierland en Denemarken gaat het toch in wezen om technische problemen.

De Heer Van Lennep merkt naar aanleiding van de bijlage bij de nota over de wijziging van het karakter van de Gemeenschap op dat hij het op bepaalde punten met deze nota niet eens is. Het argument dat de besluitvaardigheid van de Gemeenschap met 10 landen minder groot wordt, wordt afgedaan met opmerkingen over het aantal aanwezige ambtenaren in de Raadszaal etc. Waar het om gaat is dat 10 landen met uiteenlopende belangen het nu eenmaal minder gauw eens zijn dan zes landen, waardoor een remmende factor wordt geïntroduceerd. De opmerking dat Nederland 33% van zijn nationaal produkt verhandelt met landen buiten de EEG en Engeland slechts 25% snijdt geen hout, omdat wij als klein land nu eenmaal meer van handel met andere landen afhankelijk zijn dan Engeland.

De Heer Italianer merkt op dat de nota gebaseerd is op veronderstellingen t.a.v. Franse standpunten die nog niet bekend zijn. In de nota wordt gesteld dat de scala van belangen niet perse groter behoeft te worden door de toetreding van nieuwe leden. Hij is het eens met de Heer Van Lennep dat Nederland meer op handel met de buitenwereld is aangewezen, doch juist dit feit geeft in zekere mate aan dat wij politiek meer afhankelijk zijn van de buitenwereld dan Engeland. De Heer Franke onderstreept dat wij inderdaad op veel punten met de aspirant-leden meer gemeen hebben dan met bepaalde EEG-partners.

De Heer Spierenburg meent dat het niet reëel is er van uit te gaan dat slechts vier landen (Engeland, Ierland, Denemarken en Noorwegen) gewoon lid willen worden. Zweden zal waarschijnlijk ook om toetreding vragen en dan doet zich ongetwijfeld de vraag voor of niet meer landen zullen volgen. De Heer Spierenburg is een tegenstander van de toetreding van neutrale landen zoals Zweden. Hij is groot voorstander van de toetreding van een land als Engeland, doch zou ten enenmale willen vermijden dat de EEG verwatert tot een OEEB. De voorzitter meent dat wij ons op dit moment niet moeten uitlaten over lastige vragen zoals of Zweden kan toetreden.

b) Spanje.

De Heer Van Swinderen merkt op dat voor de vaststelling van een mandaat voor Spanje nog enkele dingen moeten worden geregeld. De Nederlandse wens om ook op het gebied van het wegvervoer eventueel te onderhandelen heeft van de andere leden, met uitzondering van Frankrijk, steun ondervonden. Overeenstemming zal moeten worden bereikt over de uitzonderingslijsten behelzende een 30-tal produkten. De Heer Van Rhijn merkt op dat Nederland een kleine tentatieve uitzonderingslijst heeft opgesteld, doch dat het voorkeur heeft voor een algemene vrijwaringsclausule tegen marktverstoring, in welk geval t.a.v. specifieke produkten geen moeilijkheden behoeven te bestaan.

De Heer Spierenburg meent dat Nederland zijn reserve moet opheffen t.a.v. de duur van de eerste fase, die volgens andere leden "tenminste zes jaar" duurt. Staatssecretaris De Koster wijst er op dat Minister Luns tegenover de Kamercommissie over zes jaar heeft gesproken, hetgeen met zich zou brengen dat nadien een vacuum ontstaat indien geen overeenstemming over de volgende periode wordt bereikt. Voorts merkt de Heer De Koster op dat de Ministerraad een politieke beslissing moet nemen over de vraag of de onderhandelingen met Spanje kunnen worden geopend, vooral nu de besprekingen met andere landen, met name Costenrijk en Israël, geen grote voortgang maken. De voorzitter is het met dit laatste eens, waarbij hij als zijn persoonlijke mening geeft dat het wel zeer moeilijk zal zijn de Spaanse kwestie langer te traineren, zonder moeilijkheden met Spanje - en daarmee met het Nederlandse bedrijfsleven - te krijgen.

c) Maghreb-landen.

De Heer Spierenburg meent dat Nederland zich gematigd positief zou kunnen opstellen t.a.v. de voortgang van de werkzaamheden binnen de Zes met betrekking tot Tunesië en Marokko. Er mag mee rekening worden gehouden dat een mandaat niet spoedig zal worden vastgesteld. De voorzitter is het hier mee eens en herinnert eraan dat Nederland zich ertgen moet verzetten dat de behandeling van de Algerijnse aanvraag wordt hervat.

d) Internationale tarwe-overeenkomst (nota van 30 juni nr. 116712).

De Heer Franke merkt op dat een beslissing moet worden genomen over de vraag of, conform de praktijk in de Kennedyronde, in de internationale granenconferentie de Europese Commissie als woordvoerder zal optreden. Een alternatief zou zijn dat de landen van de Zes naast de Europese Commissie ook individueel kunnen optreden. De Heer Franke is er voorstander van dat de Lid-Staten, zeker waar het technische aspecten betreft; niet per se hun mond behoeven te houden. De Heer Van Lennep wijst er op dat de voedselhulp niet uit het verdrag voortvloeit en dat voor wat betreft dit onderwerp nationale standpunten moeten kunnen worden vertolkt.

De Heer Van Corschot meent dat het verleden uitwijst dat verschillende oplossingen mogelijk zijn. Werd in de Kennedyronde alleen door de Commissie het woord gevoerd, in de UNCTAD treden de landen individueel op. De Heer Spierenburg meent dat alleen de Gemeenschapsvertegenwoordiger het woord kan voeren, niet alleen omdat wij een gemeenschappelijk landbouwbeleid hebben, doch ook omdat de voedselhulp deel uitmaakt van het akkoord, dat de Gemeenschap in het kader van het GATT heeft gesloten. De Heer Van Lennep meent dat de uitvoering niet per se door de Gemeenschap als zodanig behoeft te worden behandeld en dat in kwesties zoals de vraag wie de vervoerskosten moet dragen nationale standpunten moeten kunnen worden ingenomen. Hieraan voegt de Heer Franke toe dat het ook uit onderhandelings-tactische overwegingen verstandiger is als men niet gecoopt wordt op bepaalde punten zijn mond te houden, vanwege gebrek aan overeenstemming tussen de Zes. Dit neemt niet weg dat er naar moet worden gestreefd dat de Europese Commissie zoveel mogelijk namens de Gemeenschap het woord voert.

De voorzitter concludeert dat wij voorstander zijn van het woordvoerderschap van de Europese Commissie. Op het gebied van de voedselhulp zouden interventies van de Lid-Staten, met name t.a.v. bepaalde politieke kwesties en specifiek technische problemen, echter mogelijk moeten blijven.

De Heer Franke stelt voorts dat t.a.v. de voedselhulp zelf de vraag zich voordoet of deze door de Gemeenschap moet worden verstrekt dan wel op nationale basis door de Lid-Staten. Een tweede vraag is of de hulp bilateraal moet worden verleend of via een multilaterale organisatie. Nederland is er voorstander van dat zoveel mogelijk van de voedselhulp over het Wereld Voedsel Programma wordt geleid. In feite zal het percentage van de hulp via het WFP echter vrij gering blijven. Met name t.a.v. het overige deel doet zich de vraag voor of Nederland het Frans-Duitse standpunt moet volgen dat ieder land zijn eigen voedselhulp geeft.

De Heer Gajentaan merkt op dat Minister Udink voor een systeem voelt volgens hetwelk de nationale bijdrage kan worden geïdentificeerd in het ontvangende land. Uiteraard zal dit niet mogelijk zijn als de voedselhulp een EEG-bijdrage wordt. De Heer Italianer merkt op dat ook nationaal te verstrekken hulp nog wel in EEG-verband kan worden gecoördineerd. De Heer Spierenburg ziet niet in welk politiek belang een kleiner land als Nederland heeft bij het proces van nationale identificatie.

De voorzitter vraagt zich af of wij niet de Commissie moeten volgen in haar verlangen een zo sterk mogelijke inspraak te krijgen. De Heer Franke stemt hiermee in, doch de Heer Van Lennep meent dat deze kwestie op het niveau van de Ministerraad moet worden gezien. Buiten het kader van associatie-akkoorden is immers nog nooit Gemeenschaps-hulp verleend. Hij weet niet of de Regering bereid is dit precedent van Communautaire hulp te aanvaarden. De Heer Van Oorschoot ziet deze voedselhulp als een sequeel van de Kennedy-onderhandelingen en ziet derhalve niet het gevaar van het precedent.

De Heer Van Schaik vraagt op welk gebied de te verstrekken voedselhulp nationaal zal blijven, als de Zes naar gemeenschappelijke standpunten en een gemeenschappelijk beleid zouden streven t.a.v. de nationaal te verstrekken voedselhulp. Hij vraagt zich af of onze autonomie langs deze weg niet beperkt zou kunnen worden tot zuiver administratieve en executieve aspecten.

De Heer Franke kenmerkt als nationale voedselhulp hulp die nationaal wordt geadmistreerd en verzonden. De voorzitter concludeert dat de vraag of en zo ja in hoeverre de voedselhulp een nationale zaak blijft, aan de Minister-raad moet worden voorgelegd.

De Heer Spierenburg vraagt welk standpunt moet worden ingenomen als de Russen weigeren deel te nemen aan de voedselhulp. De Heer Franke meent dat hierover in dat geval een nader standpunt moet worden bepaald.

Naar aanleiding van een vraag van de Heer Emans over de laatste zin van de eerste alinea op blz. 5 merkt de Heer Franke op dat z.i. vervanging van graanhulp door andere hulpleveranties zou moeten worden toegestaan indien op de wereldmarkt geen overschot zou zijn te verkrijgen tegen de minimum-prijs. De Heer Emans tekent hier echter bezwaar tegen aan. De Heer Ijsseldijk onderstreept het standpunt in de daaropvolgende alinea van de nota volgens hetwelk verzet moet worden geboden tegen een regeling voor de vervoerskosten welke tot vlagdiscriminatie zou kunnen leiden. De hele kwestie van het vervoer zou voorlopig beter opengelaten kunnen worden. Mocht deze zaak aan de orde komen, dan zal het Ministerie van Verkeer en Waterstaat het op prijs stellen indien de delegatie tijdig vraagt

om overkomst van een deskundige naar Rome. De Heer Van Lennep stelt dat de vervoerskosten in ieder geval voor rekening van de ontwikkelingslanden moeten blijven.

De Heer Franke vraagt tenslotte om versterking van de door hem voorgestelde delegatie met een vertegenwoordiger van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, bij voorkeur uit de EEG-hoek. De Heer Italianer zal dit op het Departement opnemen, waarbij hij eraan herinnert dat uiteraard ook Minister Udink voor dit onderwerp belangstelling heeft.

e) Begrotingskwesties.

De Heer Smans herinnert aan de voorlopige toezegging van Minister Lardinois in de Landbouwwraad dat met het Commissie-voorstel kan worden akkoord gegaan dat de compensaties voor de vaststelling van de gemeenschappelijke landbouwprijzen aan Duitsland, Luxemburg en Italië ten laste van de begroting van 1968 zouden kunnen komen. Financiën kan hiermee instemmen, mits uit het overleg blijkt dat wij alleen staan.

Ten aanzien van de verblijfsvergoeding voor de leden van het Economisch en Sociaal Comité merkt de voorzitter op dat het compromis van Bfrs. 1100 per dag hem nog vrij laag voorkomt. De Heer Van Lennep wijst er echter op dat vergelijking met het Europees Parlement gevaarlijk is, aangezien de leden van het Europees Parlement hun eigen vergoeding destijds veel te hoog hebben vastgesteld en de Raad niet de moed heeft opgebracht hier tegen in te gaan. Besloten wordt dat Nederland akkoord kan gaan met Bfrs. 1100 per dag.

f) Europese Vennootschap in kader olie- en gasbeleid.

Naar aanleiding van de kwestie van de definitie van de Europese Onderneming in het olie- en gasbeleid merkt de Heer Van Rhijn op dat de Heer Molkenboer na terugkeer voor de Minister van Economische Zaken een notitie kan opstellen. Voorts zal in de loop van dezelfde week nog interdepartementaal overleg plaatsvinden.

DGES, 27 juli 1967.